

Дѣдо Борю.

ДѢДО МРАЗЪ.

Приказка.

I.

Далече, далече, прѣзь деветь морета, та чакъ задъ десето, на една много висока планина живѣлъ Дѣдо Мразъ. А колибата му била много чудна: цѣлата отъ ледъ. Вратата била отъ голѣма ледена плоча, стѣнитѣ—отъ ледени тухли, прозорцитѣ—отъ толкова тънъкъ ледъ, щото пропускали и най-слабата свѣтлина. Покривѣтъ билъ отъ ледени греди и върху тѣхъ ледени керемиди, а върху керемидитѣ дебелъ снѣгъ. Куминъ на тази колиба нѣмало.

Въ колибата не било ни много топло, ни много студено. Влѣзнешъ ли, усѣщашъ една хладина, която ти щипе ржцѣтѣ, но да измрѣзнешъ, такава нѣщо нѣма да стане, защото Дѣдо Мразъ не пушалъ вѣтроветѣ въ неговата колиба-палатъ. Тѣ духали свободно само около колибата му.

Дошла зима. Застудѣло. Излѣзълъ Дѣдо Мразъ да разгледа, какво правятъ сега дърветата и цвѣтята. Видѣлъ, че тѣмъ е много студено безъ снѣжна покривка. И загрижилъ се за тѣхъ. Ако останатъ незавити съ снѣжна пелена, отъ студъ ще измрѣзнатъ главичкитѣ на кокичетата, житнитѣ зрънца, пжпкитѣ на дърветата. Да, ще помрѣзнатъ всички растения.

И върналъ се Дѣдо Мразъ въ своята колиба, па по-